

DE LOATEMSCHE KLEPPE

WINTER/LENTE 2007

Jaargang 12 - Nummer 45

NIEUWE LEGISLATUUR, NIEUWE GELOFTES

WE ZIJN OPNIEUW WEG VOOR ZES JAAR!!!!

De maanden voor de verkiezing waren bloedstollend, hectisch en euforisch te gelijk. Nonkel Bob had beloofd de volstrekte meerderheid te behalen en was daar verdornd door ervaring en slimme trucjes bijna in geslaagd. Hij beloofde zijn achterban 10 zitjes en het werden er acht.

Dat had niemand verwacht. Hij wel... Zijn stemmenkanonnen waren afgezwaid en niet meer in stelling, maar nonkel deed op zijn eentje de balans bijna overhellen. Toen bekend was dat 'samen' en 'vldplus' de handen in mekaar zouden slaan, was er nog wat deining, maar uiteindelijk moest iedereen met die 'vakkneep' vrede nemen. Politiek wordt nu eenmaal zo gespeeld, ook op lokaal vlak.

De installatievergadering en de daaropvolgende receptie hadden heel wat sympathisanten naar het gemeentehuis gelokt. Wie gevreesd had voor wat schermutselingen zat er volkomen naast. Alles verliep sereen en vriendschappelijk. Nonkel Bob kreeg van Proxifredse een eerbetoon om U tegen te zeggen. Het was dag op dag 30 jaar dat Bob in de raad zetelde, waarvan 20 jaar (1980-2000) als burgemeester. De lofbetuigingen omwille van dergelijke inzet voor de gemeenschap en het imago van het dorp waren treffend en welgemeend. Ik keek nonkel recht in de ogen en ontwaarde ontroering! De stevige handdruk bij de overhandiging van het geschenk gaven mij rillingen. Ik had die twee mekaar nog nooit de hand zien schudden en toch volg ik reeds sinds 1980 de raadzittingen.

De rest was formaliteit. Eedaflegging, verkiezingen OCMW en daarna de gebruikelijke drink.

Om middernacht moest burgemeester Vanmassenhove de lichten doven anders hadden de aanwezigen de nacht doorgestoken en de gemeentelijke wijnreserve geledigd.

Nu komt het echte werk. Ik hoorde al geruchten dat ik zou afhaken! De politiek vaarwel zeggen komt (nog) niet in mijn gedachten. Dat is wishful thinking.

Een pijnlijk zitvlak en een krakende knie halen me niet uit mijn fel bevochten zetel. Als ik dan toch de geest geef zal het misschien wel in de raadzaal zijn. Mijn batterijen zijn geladen en ik ben klaar. Ik heb bij de installatie verklaard dat ik als fractieleider opteer voor een transparante aanpak en voor dialoog met alle fracties. Waar we landen of stranden zien we wel. Dat zijn zorgen voor later. *Die geeft es mijnen vriend*, zei de Roste Wasser jaren terug. Waarmee ik echter wil bedoelen dat wie alles geeft voor het welzijn van de gemeenschap mij tot vriend heeft, wat een totaal andere inhoud geeft aan de uitspraak van het Gentse volksfiguur.

Wat mij echter de meeste zorgen baarde was de papieren versie van 'De Loatemsche Kleppe'. In principe was er geen onmiddellijk probleem, ze moest er komen na 15 februari en dat lukte wonderwel. Ik moest eerst nog overleggen met mijn trouwe sponsors en ook zien of er geen onverenigbaarheid was met mijn *titel* van 'fractieleider'. Voor mij is het geen punt. Die dualiteit is er altijd al geweest. Mijn alter ego, Beerke de Kleppe, is kritisch en giftig. Ik ben als mens en raadslid wel kritisch maar gelukkig nog niet giftig en ik kan de twee werelden goed gescheiden houden. We zijn wonderwel op schema en we hebben er zin in. De 'Kleppe' kan haar twaalfde jaargang inluiden. We gaan proberen wat minder te politiseren (hoewel?) en meer volkse literatuur (?) te brengen, maar je beseft toch ook dat een dorpskroniek zonder een vleugje politiek smaakt als een sappige steak zonder pepersaus of een fris slaatje zonder vinaigrette...

**LOATEMSE
KLUUTE**

**SATIRISCHE PERIODIEK VOOR MENSEN MET HUMOR EN GEZOND
RELATIVERINGSVERMOGEN...**

vu: Albert F Haelemeersch, Karel van Wijnendaelelaan 11, 9830 Sint-Martens-Latem

IS DE VERKIEZINGSKATER BLIJVEN HANGEN?

TOOGPRAAT doet de handel draaien.

De jongste jaren ben ik bewust wat uit de volkskroegen weggebleven. Het was niet meer haalbaar me in en uitgaansleven en sociale gebeuren te mengen. Er was geen greintje pret meer aan. Het werd een nachtmerrie. Binnen het halfuur had ik een 'stelling' van acht pinten voor mijn neus en hoe meer ik verkondigde dat ik enkel nog maar water dronk, hoe groter de aanvoer van het gerstenat werd. Weigeren was uit den boze want de toogvrienden lachten steevast mijn argumenten onder tafel. Bier was prostaatvriendelijker dan water was hun ludieke leuze. Dus dronk ik rustig van mijn pint en deelde de inhoud in een onbewaakt moment met de yuccaplant. Toch kom je dan 's avonds thuis met een stuk in je kraag, slappe benen en vooral geen honger. Vrouwlief heeft zich uitgesloofd om iets lekker op het bord te toveren en jij ligt dan met je zatte kop te snurken op de sofa. Daar komt onvermijdelijk heisa van en zo geschiedde.

Drie jaar heb ik het volgehouden om de gezelligheid en de roddels van een dorpscafé aan mij te laten voorbijgaan. Het waren harde tijden. Wat de vrienden dachten stoorde me geen zier en hun verwijten lieten mij koud. Wat mij mistroostig maakte was dat ik mijn goeie vrienden en vriendinnen achter de tap ook links moest laten. Hoe zouden zij het opnemen? Een herbergier is trouwens voor een columnist een schitterende bron van inspiratie. Die mensen zijn de biechtvaders van de parochie of de borst(en) om op uit te huilen. Ze herbergen een schat aan informatie, maar hebben wel zoveel tact om kiese weetjes niet naar buiten te brengen. Die gave maakt hen tot ieders vriend. Toch denk ik niet dat Kateleen, Dick en Kris het mij kwalijk hebben genomen want op mijn vertier en centen zaten ze zeker niet te wachten. De gezondheid en de rede gaan boven alles, maar... dat gemis aan sociaal contact werd een leemte in mijn bestaan.

Ik voelde me schuldig. Zo'n zes maanden voor 8 oktober 2006, datum van de verkiezingsslag in ons dorp, overwon ik mijn drempelvrees. Af en toe ging ik een koffie of een watertje, ja zelfs een wijntje drinken. De spitsuren vermeed ik angstvallig. Tussen de verplichte werkuitstappen in hield ik halt en slurpte een koffietje. Ik zag dat het de kroegbazen ook plezierde mij terug te zien en mij gaf het een goed gevoel. Zo kon ik mijn 'verdwijning' eindelijk verklaren en de roddels en laster van tafel vegen. Als ik nu zo'n 'afspanning' – ik vind dat zo'n mooie benaming - binnenstap staat er niet 'gewoontegetrouw' een Hoegaarden op mij te wachten maar wel een plat watertje. Zo kon ik mijn sociaal leven stilaan weer opbouwen en onder de mensen komen zonder achteraf met de kater te blijven zitten. De commentaar <er zijn verkiezingen in zicht> liet ik aan mij voorbijgaan. Als je op café je stemmen moet halen, ben je maar een triest figuur. Neen, dat kwam helemaal niet in mijn gedachten en ik denk dat ik niet de enige kandidaat was die er zo over dacht. Toch ben ik de mening toegedaan dat op café heel wat volkswijsheid wordt opgedaan.

Zeg nu zelf, is het niet leuker met een stel vrienden aan de toog te zitten kletsen over de kleine en grote dingen des levens dan in te dommelen voor de beeldbuis en dan pas om twee in de morgen geradbraakt in je bed te moeten sukkelen? Het is simpelweg dat evenwicht vinden. Niet of matig pintelieren en als een tevreden man naar huis komen is verdomd beter dan steeds weer naar de herhalingen te moeten kijken van soaps en docusoaps of naar de oorlog in Irak, die dan weer een kopie is van die van Iran of van de verwickelingen in Afghanistan. De hoofdrolspelers zijn toch steeds dezelfde en de variaties zijn op hetzelfde thema. Al deze misschien holle zinnen om gewoon uit te schreeuwen dat ik mijn weg terugvond naar het volk en dat dit een opgelucht gevoel geeft. Ik ben weer thuis in eigen dorp en voel me beter in mijn vel.

NOG MIER VERTELSKES ...

'K

Oa pertank gezegd da'k wa minder over den politiek zoe geklapt en, moar, ierlijk, oade gulder verwacht da nonkel Bob glijk nen feeniëks uit zijn asse zou verreezen zijn? Ikke nie. Al zijn huufdveugels woaren afgeschotten en toch olt ee mee zain nieuw groepke t'ien en 't ander an land. Zuust, oaste jij zuveel stemmen nie g'old un wast uuk niets geweest. Moar 't was gelijk un spelleke Strateegoo. Ge moet liep zijn in den polietiek, moar toch un estee nie vuuder gerakt dan d'opposiesse. Spijtig veur em.

Bij mijne pronostiek was die veurspelde achte wel veur de vee-el-dee-plus.

Ierlijk gezegd, ik un n'oa der nie op gepaist da de 'bende van Bob' ezu baigeschold woas in de fabrieke van Gietse van de Plastiekduuzen en 'tupperweere' gong achterdoen mee kaffeekletsen en appeeritieven om stemmen te ronselen. Allee, ientse-nul veur nonkel Bob. Ge moet er moar opkomen, ee! Dienen pee un es echt nie te schatten.

Die gasten van Vlerick zijn gesleepen langst alle kanten. Ulder mes un snijd als gien ander. Ik peize 'k ik dan der veel mensen verschotten en, moar ja, de middenstand en de gruute zakkendoeners un woaren nie gelukkig mee die zwoare lasten dienze op ilderen nekke kree'n van Chibootse en zijn vroegere assosjees.

In Uug Loatem es't er uuk van alles verteld, behalve de woarheid. Mijnen heimat zoe nen arsjiepél worden van Gent en d'overlast van 't ottoverkier zoe gruuter worden dan op d'ottostradde op nen zoomersen dag tussen Sintnijs en Olter. File en nog ne kier file!

Misschiens woaren sommegste kiezers un beetse te lichtge-luuvig bij 't leezen van al die roddels in de gazetten, de folders en de boekskes.

Moeste alles geluuvan dan zoenze den tram uuk deuretrekken in 't midden van de Kortrijksestienwig van Sint-Pieters Stoasse tot an Deinze-Knok. De gruutste stommiteit was per-tank van de stienwig in den tijd te trasseeren glijk dattee der nui bai ligt. Probeerdui binst de spitsuuren ne kier in te voegen woar dander gien luchten stoan! Moar ja, tsoe dan weere de schuld zijn van de die van Uug Loatem, die soms uuk mee twie of drei otto's rij'n...

Wai van Uug Loatem zijme oltijd al mee un schief uuge be-keken geweest deur de die van de goejen kant van de stien-wig. 'k Ei zelfs zatteproat g'uurd danze langs den 'schuume

kant' gien belastingen wildegen betollen veur de 'druuglegginge' van ons 'natteghid'. Iest wasek vrie koad, moar loater kosterek mee la'en. Ge zult zien, ne kier da alles op zijn puuten stoat, kommen w'in de gazette als 'modeldorp in Vlaanderen'. Da zal ne kier andere 'boerenpattee' zijn dan dienen 'Genschen kop' van verstedelijkinge dienze nui probeeren rond te dielen bij de menschen, oas ge mai verstoat!

Zuulange danze over ons klappen es't damme nog leeven.

In Deurle es't al nie veel beter. Der wordt ei doar uuk geneut en geleuterd. De buumen verdwijnen, de dreven liggen nie te goe, d'ottoots rij'en te ziere...

In de Denterghemloane was't er nen kommeerse en (h)oorekastop. En toch enze doar un oplossinge gevonden. Zelfs iene mee un eretaffel. 't Zal wel meugen zeekers?

Joengne, d'er zijn zuveel achterpuurtjes om dingen te doen dien anders nie (zoen) meugen. Tegenwoordig goan ze van den ieste kier mee ilder dossier bij de ministers en zekers nui dan der in juni kiezingen zijn. Ze zoen nui zelfs an't probeeren zijn om Deurlestoasse weere in te voeren... Elk zijn piipe en zijnen toebak, zeggekik, moar loat de Kleppe d'er ne kier over lullen of zijn herte luchten..

Den boel es om ziepe, 't geld es boas. Nui goa'k er over stoppen of ge peist nog da'k kommenist geworden ben.

Die vernieuwinge van de Guido Gezellestroate wierd uugen tijd...

De droom van 'VRANK & VROOM'

In 1935 werd "De Leiezonen", een parochiale toneelvereniging voor *heren*, opgericht door Henri Van Eetvelde (*de koster*), na de opvoering van "De Held van de Eucharistie", gespeeld in openlucht in de omgeving van de Eikeldreef. Pas later, in 1941 ging "Toneel Vrank en Vroom" officieel van start.

De toneelliefhebbers werden toen uitgenodigd tot een "...prachtige toneelavond in "Zaal Patronaat", onder regie van Alfred Pieters, die zelf ook toneelstukken schreef. Er werd toen gemiddeld 2 maal per jaar gespeeld, meestal op zondag. Soms samen met de toneelgroep van de Heilige Hartbond.

Ook de technische ploeg, met aan de "verlichting" (G. Van de Veegaete), de "grimeur" (Albert Van Hecke) en de "souffleur" André Wille waren toen al van de partij.

In 1956 speelden ze voor "de goede werken van onderpastoor Duffeleer". De acteurslijst uit die tijd vermeldt o.a. Valère Verbeke (speelde sinds 1936), Marcel De Craene (sinds 1946), Laurent Van Bever (sinds 1951) en Remi De Maertelaere. Het programmaboekje werd opgemaakt door bestuurder en proost Z.E.H. Edgard Melchers en bevatte 1 blad "dankbare" reclame.

In 1957 wordt zowaar Shakespeare's "Koopman van Venetië" opgevoerd!

De reclame kwam in 1958 van Kleding Albert Dhaene, Albert Wieme, Maurits De Stercke en Georges Van den Veegaete, terwijl de technische ploeg bestond uit Gustaaf De Fauw, Alfons Stevens, Maria Hicket, 'vader' Dierickx. Latere technische medewerkers waren o.a. Emile Sonnaert (decorbouw en ook vaak figurant), René "Dille" De Schep- per (kostumering en grime) en Gilbert De Craene (verlichting).

Op 24 april 1960 wordt, na 25 jaar, het Zilveren Jubileum van de toneelvereniging gevierd met het misschien toepasselijke (?) toneelstuk "Het Wonder". De leiding wordt toevertrouwd aan de toen 75-jarige Hendrik Caspeele en ereburgemeester Raf Van den Abeele wordt voorzitter. Pas vanaf 1962 wordt er "gemengd" gespeeld en mogen de 'toneeldames' aantreden.

Caspeele speelt toneelstukken van auteurs uit de streek (Gaston Martens en Cyriel Buysse), zeer herkenbaar en uit- eraard in het dialect. Deze stukken gaven Vrank & Vroom ook buiten de gemeente bekendheid. Hij was de regisseur die een ruimer repertoire uit de toneelliteratuur aanboorde en die ook de openlucht-spielen bracht: De Klokkeputsage, Marieke Van Niemegen (met ruim 100 spelers en figuranten en 1000 toeschouwers op de eerste avond!), Het Spel van Sint-Franciscus, ... Caspeele voert ook de wagenspelen in: in 1968 wordt "De Cluyte (klucht) van Nu nog" opgevoerd ter gelegenheid van de kermis, met vroeger o.m. Valère Verbeke, Laurent Van Bever, Albert Wieme, Roger Vandeweghe, Raymond Wardenier, en Roos Van Nieuwenhove. Het spelen op de wagen waait ook over naar Deurle en Vrank & Vroom gaat ook buiten de gemeente wagenspelen opvoeren (zoals in Lo-Reninge, Beselare - heksen- feesten, Balen, De Pinte en op de Gentse Feesten in 1970 en 1971).

In de Caspeele-periode werkten ook kunstenaars mee (o.a. Chris Pots en Vandek), bijvoorbeeld met het schilderen van de decors of het inrichten van een collectieve tentoonstelling van hun schilderijen.

In 1972 worden het successtuk van Hendrik Caspeele, "Van wie is de baby" en "Het dorp der mirakelen" op- gevoerd in de parochiezaal. Secretaris Valère Verbeke meldt dan de problemen met de parochiezaal. Gebouwd vóór W.O.II door de vader van Omer Colpaert, vertoont de zaal nu slijtage die niet meer te verhelpen valt en heel vakkundig moet worden aangepakt. Ook de ouderwetse kolenkachel had het laten afweten en noopte tot kosten..

Van 1973 tot 1977 wordt dan ook de zaal Columba op de Kortrijksesteenweg ingepalmd.

In 1973 stopt Caspeele met het regisseren van grote stukken en de onlangs overleden Achiel Schepens neemt het roer over, met Albert Wieme als voorzitter. Het eerste stuk dat Vrank & Vroom in 1978 speelde in de gerenoveerde parochiezaal was "De Blijde begraafing van Klakke Verdoest", een stuk van Gaston Martens in regie van Rodrigue Delva.

Vanaf dan verandert er heel wat: er wordt met verschillende regisseurs gewerkt en er is een grotere ver- scheidenheid in genre: de meeste stukken zijn komedies, maar ook drama, een processtuk of een thriller komen op het repertoire. Martens en Buysse blijven uiteraard van de partij: Modern Palace (1981), Driekoningenavond (1982), Paradijsvogels (1983), Het gezin van Paemel (1985 - met Valère Verbeke als sublieme "Boer van Paemel")... Dergelijke stukken konden zolang gespeeld worden tot er uiteindelijk geen homogene cast meer kon worden samengesteld die het 'juiste' of 'aanvaardbare' dialect kon spreken.

De laatste jaren speelt Vrank & Vroom volavondstukken van Vlaamse auteurs (zoals recent "Veel beterschap"), maar ook van buitenlandse auteurs als Jean Anouilh, Robert Thomas, Alan Ayckbourn, Ray Cooney, John Chapman...

Ook in de wagenspelen is er qua genre verandering gekomen: van middeleeuwse cluyte over commedia del'arte tot hedendaagse eenakters, maar hier blijven ze wel bij de komedie.

Volgens Raymond Wardenier werd Vrank & Vroom - aan de cafétoeg - vaak vervormd tot "Drank en Droom", maar dat zal een gelukkige en ijverige voorzitter, Etienne Verhaegen, niet raken. Na al dat verbaal geweld op de planken moet de keel ook gesmeerd worden, niet? Zijn toneelvereniging bloeit nog steeds en is een aardige 'kliek' die er alles aan doet om het toneelleven in Latem en Deurle 'warm' te houden en hoopvol uitkijkt naar de beloofde evenementen- zaal, die er binnen de twee jaar (cfr de verkiezingsbrochures) zou moeten aankomen...

(Uittreksel uit de notulen van Den Laethemsen Vriendenkring.)